

Og så vil jeg gerne understrege med det samme, inden jeg går ind i det næste, at når der er nogle, der har talt ATTAC og Mod-ATTAC i dag, så kan jeg godt opfattes og rubriceres som en af dem, der også er til Mod-ATTAC. For ligesom selvtillstrækkelige mennesker pynter sig med fjer, når vi holder debatter her i Folketingssalen, er begrebet ATTAC lidt af det samme.

Jeg er meget enig i ATTAC's mål om gældseftergivelse. Jeg er meget enig i ATTAC's mål om, hvad vi skal gøre i forhold til den tredje verden, og at vi skal se at få sat gang i det, og at vi ikke kan være det bekendt. Men tænk på, hvad ATTAC opstår af, og hvad der ligger i samme bevægelse af selvtillstrækkelighed, masser af nationalistiske træk og i den grad masser af vi er os selv nok-tanker. Det er en omgruppering.

Og så vil jeg sige som en lille sidebemærkning, at da den skulle til at have fart på her i Danmark, fik den meget væsentlige og venlige ord med på vejen af hr. Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti. Jeg ville straks blive betænkelig, hvis jeg havde involveret mig i det projekt.

ATTAC har selvfølgelig nogle ganske smukke træk og idealer, men samtidig har ATTAC stort set alt det i sig, der gør, at det ikke ville blive til noget som helst.

Tobin-skatten kan være en tanke, men realiserbar er den ikke. Det er et eller andet begreb, som jeg vil kalde en form for udvidet Øresundstold, som i og for sig ikke kan løse de her problemer.

Det, der er vigtigt, er, globalisering, overførsel af værdier, teknologi, handel og de mange lande, som nu kan handle ind i EU. Når jeg tidligere på dagen sagde, at jeg i nogle træk egentlig var mere enig med SF, er det, fordi jeg faktisk er en af dem, der mener, at vi skal have fat i lande, som skal kunne handle hos os, men kunne beskytte sig selv i en overgangsperiode. Det mener jeg faktisk er vigtigt, hvis vi skal flytte noget med det her. Derfor må jeg sige, at jeg anser det for vigtigt, at vi i Danmark følger linjen, når det gælder spørgsmålet om niveauet for størrelsen af ulandshjælp.

Med hensyn til diskussionen om, at det ikke skal være kvantitet, men kvalitet, vil jeg sige, at det altså er muligt at holde kvantiteten og få en bedre kvalitet.

Jeg er også meget enig i f.eks. nogle af de træk, der er i hr. Jens Hald Madsens indlæg, som går på programsamarbejdslande og det blå stempel, en stat får, når det er programsamarbejdsland, hvor det betyder, at det er et styre, der er o.k., et styre, vi godt vil samarbejde med i

et partnerskab. Men vi skal nok overveje at sige, at det ikke er et programsamarbejdsland, hvis styret ikke er demokratisk, er nogle banditter, der undertrykker sin befolkning og misbruger situationen økonomisk.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er det samme, som at vi skal trække os ud af landet. Det er ikke det samme, som at vi skal rende fra de programmer, som vi har i gang over for fattige og nødlidende mennesker i landet, og som vi kan holde styr på, og som vi selv kan holde kontakt med. Men vi skal passe på, at vi som nation ikke kommer til at give en banditstat et blåt stempel på, at de i og for sig er gode nok. Den overvejelse synes jeg er vigtig at vi gør os.

Som sagt håber jeg meget, at vi kan holde den danske linje, den danske historie og tradition på det her område, og helt overordnet vil jeg sige, at vi er nr. 1 i denne sammenhæng. Det er vi også, selv når det rykker fremad.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (UP):

Nu har jeg hørt hr. Ebbe Kalnæs ved adskillige korte bemærkninger i dag bruge formuleringen, at hvis ikke vi giver nogen penge til ulandene, så kommer ulandenes borgere herop.

Nu er mit spørgsmål til hr. Ebbe Kalnæs: Når vi f.eks. giver penge til en række af FN's organisationer, altså multilateral bistand, og der opbygges store korrupte enheder, flotte mahogniskriveborde, dyre limousiner, man flyver på første klasse rundtomkring i verden, holder en masse såkaldt vigtige møder med et hav af embedsmænd til toplønninger osv., hvordan forhindrer de penge, vi giver til de her foretagender, at fattige mennesker fra Afrika kommer til Europa?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Mahogniskrivebordene forhindrer ikke noget som helst, selvfølgelig gør de ikke det. Der er da masser af vores bilaterale hjælp og den anden form for hjælp i den balance, der skal være mellem dem, som vi altid kan diskutere om det bliver gjort godt nok.

Vi skal bare passe på, hvis noget ikke går godt nok eller mislykkes, at vi ikke ender i en situation, hvor vi så ikke tager fat og siger, at vi skal bruge mindre. Vi skal gøre det bedre. Vi skal gøre det meget bedre. Det er det, det drejer sig om. Vi kan da i hvert fald ikke hjælpe på noget